

Sygn. akt IV Ka 912/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jadwiga Żmudzka

Protokolant: st. protokolant Paulina Kuchta

przy udziale Marka Stanka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2015 roku, sprawy

F. F.

s. G. i R. z d. R.

ur. (...) w K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 10 czerwca 2015r. sygn. akt II K 72/14/S

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy i zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 370 (trzysta siedemdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Jadwiga Żmudzka

Sygn. akt IV Ka 912/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 22 października 2015 roku

F. F. został oskarżony o to, że:

w okresie od dnia 28 marca 2013 roku do dnia 26 listopada 2013 roku w K. na stacji paliw(...)102, w krótkich odstępach czasu z góry powziętego zamiaru dokonał zaboru w celu przywłaszczenia paliwa o łącznej wartości 1.413,09 złotych na szkodę firmy (...) Oddział w Polsce z siedzibą w K. ul. (...), a w szczególności:

- w dniu 28 marca 2013 roku w K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia paliwa BP 95 w ilości 43,17 litra o wartości 245,21 złotych,

- w dniu 3 kwietnia 2013 roku w K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia paliwa ON w ilości 36,97 litra o wartości 209,99 złotych,

- w dniu 23 kwietnia 2013 roku w K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia paliwa ON o wartości 240,41 złotych,

- w dniu 29 września 2013 roku w K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia paliwa ON w ilości 42,07 litra o wartości 237,27 złotych,

- w dniu 10 listopada 2013 roku w K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia paliwa ON w ilości 43,46 litra o wartości 231,21 złotych,

- w dniu 26 listopada 2013 roku w K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia paliwa o wartości 249 złotych

przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie wyrokiem z dnia 10 czerwca 2015 roku, sygn. II K 72/14/S orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. orzekając w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia, oskarżonego F. F. uznaje za winnego tego, że w okresie od dnia 29 września 2013 roku do dnia 26 listopada 2013 roku w K. na stacji paliw (...) 102 w K. przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, na szkodę firmy (...) Oddział w Polsce z siedzibą w K. ul. (...):

- w dniu 29 września 2013 roku dokonał zaboru w celu przywłaszczenia paliwa ON w ilości 42,07 litra o wartości 237,27 złotych,

- w dniu 10 listopada 2013 roku dokonał zaboru w celu przywłaszczenia paliwa ON w ilości 43,46 litra o wartości 231,21 złotych,

- w dniu 26 listopada 2013 roku dokonał zaboru w celu przywłaszczenia paliwa o wartości 249 złotych, czym oskarżony zrealizował ustawowe znamiona występkę z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy art. 278 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej w pkt. I wyroku kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 15 stycznia 2014 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na mocy art. 33 § 2 kk w zw. z art. 33 § 1 i § 3 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

IV. na mocy art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Oddział w Polsce z siedzibą w K. kwoty 717,48 (siedemset siedemnaście 48/100) złotych,

V. na zasadzie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych tj. wydatków i opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych będący podstawą rozstrzygnięcia, polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, iż poszczególne zachowania przestępne zostały podjęte z góry powziętym zamiarem, co spowodowało realizację przez oskarżonego znamion konstrukcji czynu ciągłego z art. 12 kk, w okolicznościach braku wystarczającego i bezspornego materiału dowodowego świadczącego, iż oskarżony obejmował z góry powziętym zamiarem wszystkie zachowania przed podjęciem pierwszego z nich co warunkuje przyjęcie konstrukcji czynu ciągłego.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez kwalifikację pozostałych czynów jako zachowania realizujące znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 kw.

Sąd Odwoławczy rozważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego F. F. nie zasługiwała na uwzględnienie, za nieuzasadniony bowiem uznano postawiony przez skarżącego zarzut dokonania przez Sąd pierwszej instancji błędnych ustaleń faktycznych.

Wskazać należy, że zgodnie z utrwalonym poglądem wyrażanym w orzecznictwie, podzielonym w pełni przez Sąd Odwoławczy, błąd ustaleń faktycznych istotnych w orzekaniu zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd, nie odpowiada zasadom logiki, doświadczenia życiowego i wskazaniom wiedzy, kłóci się z zasadami rozumowania, a błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut takiego błędu nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się do samego zakwestionowania stanowiska Sądu czy do polemiki z ustaleniami Sądu. Sama możliwość przeciwstawiania ustaleniom Sądu odmiennego poglądu nie uprawnia zatem do wniosku o popełnieniu przez Sąd błędów ustaleń. Zarzut taki bowiem powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu w zakresie istotnych ustaleń (wyr. SA w Krakowie z 14 maja 2008 roku, II AKa 50/08, KZS 2008/7-8/64). Zarzut błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 1975 r. I KR 197/74, OSNKW 1975/5/58).

Apelujący nie wskazał okoliczności, które skutecznie podważyłyby słuszność rozumowania Sądu Rejonowego. Autor skargi apelacyjnej we wniesionym przez siebie środku odwoławczym upatruje dokonania przez Sąd I Instancji błędnych ustaleń faktycznych, w oparciu o dokonaną przez siebie ocenę materiału dowodowego i własne wnioski wyciągnięte z przeprowadzonych dowodów, które sprzeczne są z zasadami prawidłowego, logicznego rozumowania i wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, będącej przydanym mu prawem, co mogłoby doprowadzić do błędów w ustaleniach faktycznych w postaci tzw. „błędów dowolności”. Dokonana przez Sąd orzekający w sprawie ocena dowodów była oceną swobodną, pozbawioną cech dowolności, sprzeczności czy niejasności. Wszystkie dowody ocenione zostały w sposób określony przez art. 7 k.p.k., to jest z zachowaniem zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego oraz wskazań wiedzy.

Sąd pierwszej instancji po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, a w uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia w sposób szczegółowy i wyczerpujący uzasadnił swoje stanowisko w przedmiocie oceny materiału dowodowego. Sąd Rejonowy wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy.

Sąd Okręgowy w całości podzielił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji odnośnie istnienia po stronie oskarżonego z góry powziętego zamiaru popełnienia przestępstwa kwalifikowanego z art. 278 § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 12 k.k., sprawca czynu ciągłego musi realizować składające się na czyn ciągły zachowania "ze z góry powziętym zamiarem". Oznacza to, że strona podmiotowa czynu ciągłego zrelacjonowana została do wszystkich zachowań składających się na tę konstrukcję. Tym samym, warunkiem przyjęcia czynu ciągłego jest wykazanie, że sprawca w chwili podejmowania pierwszego zachowania musi mieć zamiar popełnienia wszystkich pozostałych zachowań składających się na czyn ciągły. "Z góry powzięty zamiar" oznacza zamiar, który już w chwili jego powzięcia odnosi się do wszystkich zindywidualizowanych, co najmniej w ogólnym zarysie, zachowań, składających się na czyn ciągły (por. wyrok SA w Łodzi z 12 października 2000 r., II AKa 155/00, Prok. i Pr. 2001, z. 5, poz. 21; wyrok SN z 26 marca 1999 r., IV KKN 28/99, OSNPK 1999, z. 10, poz. 2). Na gruncie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd Apelacyjny w (...) wyraził pogląd „Dla przyjęcia konstrukcji czynu ciągłego nie jest konieczne wykazanie i udowodnienie tego, że oskarżony w chwili rozpoczęcia działalności przestępczej wiedział już

z góry, w którym konkretnym dniu oraz miejscu udzieli określoną ilość danego rodzaju narkotyku za ustaloną cenę określonym osobom, a jedynie jest niezbędne wykazanie, aby sprawca chciał popełnić czyn ciągły lub przewidując możliwość popełnienia takiego czynu, na to godził się oraz wykorzystywał każdą nadarżającą się sposobność dla stałego zajmowania się ich sprzedażą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 marca 2010 r. II AKa 415/09, Prok.i Pr.-wkł. 2010/10/6, KZS 2010/6/54). Jednoczynowa koncepcja czynu ciągłego z art. 12 k.k., zakładająca wymóg "wykonania z góry powziętego zamiaru" zakłada również taki przypadek, gdy sprawca (sprawcy) obejmują zamiarem chociaż w ogólnych zarysach wykonanie czynności składających się na wielość zachowań. Całkowicie praktyczne jest w tym względzie stanowisko, że sprawca nie musi przewidywać ilości zdarzeń, ale zakładać podejmowanie ich sukcesywnie, w krótkich odstępach czasu, korzystając z każdej nadarżającej się okazji (II AKa 39/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku 2015-04-21, LEX nr 1730143). Na gruncie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd Apelacyjny wskazał „Nie jest przekonująca argumentacja, że nie można uznać, iż działał on z góry powziętym zamiarem, bo na początku swej działalności nie mógł wiedzieć, co będzie robił na jej końcu. Takie rozumowanie prowadzi do zbyt uproszczonej definicji "działania z góry powziętym zamiarem". Istniejący z góry powzięty zamiar dotyczy bowiem ogólnie udziału w obrocie narkotykami i był realizowany przy każdej nadarżającej się okazji, w krótkich odstępach czasu. Dla przyjęcia konstrukcji czynu ciągłego nie jest konieczne, aby oskarżony w chwili rozpoczęcia działalności wiedział z góry, że w konkretnym dniu, w konkretnym miejscu wprowadzi do obrotu określoną ilość określonego rodzaju narkotyku, lecz konieczne jest, aby sprawca chciał popełnić czyn ciągły lub, przewidując możliwość popełnienia takiego czynu, na to się godził” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 grudnia 2004 r. II AKa 223/04, KZS 2005/7-8/98). Jednoczynowa koncepcja czynu ciągłego z art. 12 k.k., zakładająca wymóg "z góry powziętego zamiaru" zakłada również taki przypadek, gdy sprawca obejmuje zamiarem, chociaż w ogólnych zarysach, wykonanie czynności składających się na czyn ciągły. Sprawca nie musi przewidywać ilości zdarzeń, ale zakładać podejmowanie ich sukcesywnie, w krótkich odstępach czasu, korzystając z każdej nadarżającej się okazji (LEX nr 1236005, KZS 2013/4/79, OSAB 2012/4/53-57, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 listopada 2012 r. II AKa 204/12). Jednoczynowa koncepcja czynu ciągłego z art. 12 k.k. zakładająca wymóg "wykonania czynu z góry powziętym zamiarem" zakłada również taki przypadek, gdy sprawca obejmuje zamiarem chociaż w ogólnych zarysach wykonanie czynności składających się na wielość zachowań. Sprawca nie musi przewidywać ilości zdarzeń, ale zakładać podejmowanie ich sukcesywnie, w krótkich odstępach czasu, korzystając z nadarżających się okazji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 listopada 2012 r. II AKa 138/12 LEX nr 1278079). Warunek działania z góry powziętym zamiarem jest spełniony także wtedy, gdy sprawca poczynając od pierwszego zachowania postanawia wykorzystywać każdą okazję, także tę, której jeszcze nie wyraźnie nie dostrzeża lub co możliwości wykorzystania której nie jest jeszcze pewien, o ile podporządkowuje swoje działanie realizacji tego samego, od początku sprecyzowanego celu, do osiągnięcia którego zmierza (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 listopada 2014 r. II AKa 106/14 LEX nr 1621274).

Apelujący podnosi, że brak jest wystarczających dowodów świadczących o istnieniu z góry powziętego zamiaru popełnienia wszystkich zachowań, wskazując, że oskarżony nie przejawiał znaczącego stopnia zorganizowania (organizowanie samochodów, zmiany tablic rejestracyjnych), który świadczyłby o jego z góry powziętym zamiarze. Apelujący pomija, że każdorazowo oskarżony organizował samochody, przyjeżdżał na stację paliw różnymi autami, a to samochodem marki V. nr rej. (...), V. nr rej. (...), R. (...) nr rej. (...), co wynika z przyjętych dowodów w postaci m.in. zeznań świadka J. T. (131, 60), protokołu oględzin rzeczy 53-54, 69, 426, dokumentacji fotograficznej k. 51, 58, 70, nagrań na płytach CD k. 52, 62, 68. Sąd Odwoławczy w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 4 października 1973 r. „ustalenia faktyczne nie zawsze muszą bezpośrednio wynikać z konkretnych dowodów. Mogą one także wypływać z nieodparte logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli owa sytuacja jest tego rodzaju, że stanowi oczywistą przesłankę, na której podstawie doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, iż dane okoliczności faktyczne istotnie wystąpiły” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 1973 r. III KR 243/73, OSNKW 1974/2/33).

Sąd Odwoławczy w pełni podziela wyrażony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pogląd, iż dla zaistnienia „z góry powziętego zamiaru” nie jest wymagane, ażeby sprawca dokładnie rozplanował sobie i skonkretyzował liczbę zachowań, wystarczy bowiem, iż sprawca już przed podjęciem pierwszego z zachowań składających się na czyn

ciągły ma zamiar wykorzystać każdą okazję, o ile podporządkowuje swoje działania realizacji tego samego, od początku sprecyzowanego celu, do osiągnięcia którego zmierza. Takim celem oskarżonego było osiągnięcie największej możliwej korzyści majątkowej poprzez realizację takich samych zachowań polegających na kradzieży paliwa ze stacji, leżących w granicach jego możliwości sprawczych. Oskarżony każdorazowo działał w krótkich odstępach czasu, kradzieży dokonywał w sposób identyczny, przystępując do pierwszego zachowania polegającego na zaborze w celu przywłaszczenia paliwa chciał osiągnąć największą możliwą korzyść majątkową poprzez realizację tego i kolejnych zachowań, podejmowanych sukcesywnie, polegających na kradzieży paliwa ze stacji. Brak podstaw do wymagania, jak czyni to obrońca, ażeby sprawca przed podjęciem pierwszego zachowania dokładnie zaplanował sobie konkretną liczbę zachowań. Takiego wymogu ustawodawca, konstruując przepis art. 12 k.k., nie nałożył. Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że oskarżonemu w trakcie popełnienia pierwszego czynu zabronionego towarzyszył ogólnie zarysowany zamiar dokonywania kolejnych kradzieży.

Zachowania oskarżonego zostały więc prawidłowo zakwalifikowane przez Sąd pierwszej instancji jako podjęte w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, co uzasadnia ich kwalifikację jako jednego czynu zabronionego, realizującego znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., nie zaś trzech odrębnych czynów o kwalifikacji jako wykroczenia, czego domagał się apelujący.

Wymierzona oskarżonemu kara jest celowa, zasłużona i sprawiedliwa.

Z powyższych przyczyn, Sąd Odwoławczy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniesionej przez obrońcę oskarżonego apelacji, a jednocześnie nie stwierdzając uchybień, które należałoby uwzględnić niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Biorąc za podstawę treść art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 370 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, na co złożyło się: 320 zł opłaty od wymierzonej kary pozbawienia wolności i grzywny, 20 zł tytułem ryczałtu za doręczanie pism i zawiadomień, 30 zł za udzielenie informacji z Krajowego Rejestru Karnego.

SSO Jadwiga Żmudzka